

Kakor je bilo videti, si je že takoj prvi dan osvojila tako moje, kakor tudi srca vseh drugih malčkov in palčkov.

Sicer je nismo še popolnoma razumeli, kaj nam je hotela povedati, ker smo bili vse bolj zaverovani v njeno zunanost, kakor da bi bili poslušali njene besede. Toda vedeli smo in sodili, da nam pripoveduje mnogo koristnega in lepega.

Zato pa so jo zaljubile naše mlade dušice takoj prvi dan. In sklenili smo vsi tako ravnati, kakor nam je naročala dobra in blaga gospodična učiteljica.

Ko je nam povedala, da imamo jutri ob dveh popoldne šolski pouk v ravno tej sobi, smo molili očenaš in češčenamarijo — seveda vsak po svoje.

In rečem vam, da bi molitve gotovo ne bili skončali, če bi nam ne bila gospodična ukazala, naj nehamo.

Zase vem, da sem trikrat začel z očenašem, a ga nobenkrat nisem končal.

In tako se je godilo najbrže vsakemu tisti prvi šolski dan!

Deklamovanke.

3. Mrtvo dete.

Jokala mati je bridkó,
ko je otrok umrl,
otrok, nedolžen, lep tako
kot angela bi zrl.

Ko grob ga kril je že hladan,
miru ni našla več;
prejokala je noč in dan,
po sinu koprneč.

A dokler mati se solzi,
svoj grob zapušča sin;
prikaže se, ko polnoči
oznani zvon iz lin.

Poseča kraje, kjer živeč
igral se je nekda j,
in vrača se, kot grob molčeč,
spet k cerkvi v mirni kraj.

A mati joka dan in noč,
po sinu koprni.
Miru ni sinku najti moč,
ker mati se solzi.

A slednjič stopi sin pred njo,
v mrtvaški plašč odet:
„O mati, ne žaluj tako,
moj dom zdaj drug je svet!

O ljuba mati, nehaj že
jokati noč in dan;
tja v grob mi kapljajo solze,
od njih je plašč rosán!

In mati dé: „Da bila bi
pri tebi vedno vsaj!“
Ko reče to, sladko zaspi,
zaspi — na vekomaj.

Pokoj je dete našlo zdaj
in grob je bil zelen;
nanj trosi cvetje zlati maj,
da ves je okrašen.

Hoffmann von Fallersleben. — Fr. Ločniškar.

